

В структурно отношение „Подир сенките на облаците“ е твърде сходна с поемата „Песен на песента ми“ (1906) или по-точно с въстъпителната ѝ част, където градирано се отхвърлят неадекватните, неактуални и вече неработещи „почерци“. (Поради това, освен като средищен текст в антологията, „Песен на песента ми“ би могла да се възприеме и като микромодел на макроструктурата.)

За разлика от парадигматичната синхронност и хоризонтално разгръщане на пространството в „На Острова на блажените“, където неназованият, но лесно и бързо разпознаваем център е фигурата Иво Доля, в Яворовата антология липсва обединителен център. Презумпцията за дисконтинуитет, за срыв и подронване на словото непрестанно поражда центробежност. В този смисъл могат да се изтъкват още ред важни различия между двете антологии. Например съвкупността от „почерци“ у Славейков не цели и не предизвиква напрежение: дори и да възникне известна полемичност между същински и периферни авторски фигури, едното не зачерква и заличава другото, нито пък го интегрира. В своето съществуване Славейковите „почерци“ бележат ненакърняваща целостта им близост, но и са напълно независими един от друг. Или – което е доста странно – антологията на Славейков реализира нещо противоположно на целите на критика Славейков: авторските фигури са много повече *безотносителни*, отколкото функционални и взаимно свързани помежду си. Едно наблюдение, което подтиква към извода, че именно Яворов в антологичната си практика ще доизведе, довърши и осъществи тенденцията, набелязана в „Остров“-а. Замисълът на Славейковата антология е много по-комплициран и, ако е възможно подобно определение, надличностен: освен всичко останало Пенчо Славейков онагледява именно абсурда на безбурната коекзистенция, на „врявата“ от всевъзможни „почерци“, способни неограничено да се умножават. Поради това склонността му неуморно да персонифицира анахроничното и